

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminisztérium 48.314/900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: benedekfalvi Dr. Luby Gyula m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: Kubik Béla orsz. képviselő, Dr. Békéssy Ferencz m. á. v. ügyész

Ilkey László székesfővárosi hiv. főnök, Dr. Bankos Károly m. á. v. f.,

Nagy Józsa m. á. v. titkár, Horváth István mozdonyfőszereplő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A**) csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azon túl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

- a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
- b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatnak.

A második évben:

- a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
- b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetnek.
- c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetnek.
- d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

- a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
- b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
- c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetnek.
- d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetnek ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetnek.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A **B**) csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent felsorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezen felül úgy az **A**), mint a **B**) csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Nyilatkozat.

Alólirott ezennel beismerem és kinyilatkoztatom, hogy a „Kitartás“ kölcsönösen segélyző jótekonysági egyesület és annak nagyrabecsült elnöke ellen általam terjesztett rágalmak teljesen alaptalanok voltak és én ezeket csak félrevezetés folytán terjesztettem.

Tévedésemet beláttam s mint tisztességes emberhez illik, úgy az egyesülettől, mint annak nagyrabecsült elnökétől bocsánatot kértem s miután ezen bocsánatot ki is nyertem, s miután a rágalmak alaptalanok, erről személyesen meg is győződtem, ennél fogva magam is újból beléptem a fent nevezett egyesületbe és visszafogadtatásomért ez uton hálás köszönetet mondok.

Kelt Budapesten, 1901. évi február 7.

Előttem: *Galambos Ferencz.*

*Galambos Pál,
Baross József.*

Egyesületünk választmánya vasárnap, folyó hó 17-én reggel 9 órakor az egyesület helyiségeiben ülést tart, amelyen folyó ügyek elintézése kerül napirendre. Felkérjük a választmányi tagurakat még ez uton is, hogy az ülésen minél számosabban szíveskedjenek megjelenni.

A betegsegélyek. Lapunknak ez évi 3 számában, de még inkább az 5. számnak »Egyesületi ügyek« című rovatában körülményesen kifejtettük, hogy mikor, milyen esetben jogosultak alapszabályaink értelmében a tagok követelése és kedvezményei. Ezen ott nyújtott felvilágosításaink dacára még mindig fordulnak elő esetek, hogy egyes tagtársaink olyan alkalmakkor is támasztanak kártalanítási igényeket az egyesülettel szemben, amikor ehhez nincsen semmiféle jogczimük. Áll ez nevezetesen a betegsegélyek folyósításánál, ahol a tagok egy része még a négy héten aluli betegséget is bejelenti, s e végből orvosi bizonyítványra, bélyegre költekezik — hiába, és nekünk sok és fölösleges munkát csinál, szintén hiába.

Felkérjük ennél fogva tagtársainkat, hogy a lapunk 5. számában erre vonatkozólag mondottakat figyelemmel átolvasni és mindenképen megszivlelni szíveskedjenek.

Orvosi nyilatkozatok bélyegmentesek. Sok felesleges kiadás megtakarítása szempontjából figyelmeztetjük tagjainkat, hogy a hozzánk beküldendő orvosi nyilatkozatokat bélyeggel ellátni nem kell.

Hírek. Felkérjük tagtársainkat és lapunk olvasóit, hogy minden olyan rendkívüli eseményt, amely akár bennünket, akár egyesületünk összeségét, avagy pedig annak valamely tagját közvetlenül érdekel, a szerkesztőséggel késedelem nélkül közölni szíveskedjenek.

Köszönetnyilvánítások.

Hálásan alulirotnak férje folyó évi február hó 4-én elhalt. Férjem a »Kitartás« budapesti kölcsönösen segélyező-egyesületnek tagja lévén, részemről nagy bánatomban az egyesülethez fordultam azon kérelemmel, hogy az engem, mint kedvezményezettjét, megillető halásegélyt lehetőleg rövid idő alatt utalja ki, mért férjem betegsége folytán családommal a legnyomasztóbb helyzetbe jutottam. Az egyesület vezetősége nemcsak a legnagyobb részvétet tanúsította irányomban, tanácsokkal ellátott, hanem az 500 korona halásegélyt már a mai napon kifizette nekem hiánytalanul.

Öszinte hálás szívvel mondok köszönetet az egész egyesületnek s a vezetőségnek, s hálás szívvel a jó Isten áldását kérem ezen nemes egyesületre.

Budapest, 1901. február hó 11-én.

Elöttünk:

*Horváth István,
Kölcsey Zsigmond, Dubcsék Jánosné.
mint tanúk.*

*

Alulirott őszintén érzett köszönetet nyilvánítom a »Kitartás« egyesület tekintetes Igazgatóságának, hogy az engem, mint Papp Béné a »Kitartás« néhai tagjának írásbelileg bejelentett kedvezményezettjét alapszabályszerűleg, Papp Benjámin elhalálozása folytán megillető halásegélyt, azaz ötszáz koronát nekem kifizette. Áldás lebegjen ezen nemes egyesület megalkotóin, vezetőségén és összes tagjain.

Vinkovce, 1901. február hó 8-án.

Elöttünk:

*László Zoltán,
Radványi József, Réz Julianna.
mint tanúk.*

Segélyezések kimutatása.

Halásegély.

6. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege	4050 korona.
Ujabb segélyek. 1671. sz. Dubcsék János, kovács, Budapest északi főműhely	500 »
1344. sz. Papp Benjámin, ács, Vinkovce	500 »

Balesetsegély.

6. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege	7466 korona 66 fillér.
Ujabb segély. 2892. sz. Jakocs István, gépész, Kovászna (a balkéz hüvelykujjának elvesztéseért)	320 »

Betegsegély.

Lapunk f. évi 6. számában kimutatott összeg	2000 korona.
---	--------------

Félrevezetett emberek.

Tévedni emberi dolog.

Megtévesztetni szintén emberi dolog, de már sokkal súlyosabb beszámítás alá esik, mint a megtévedés. A súlyosabb beszámítás azonban nem annak terhére rovatik, aki meg lett tévesztve, mint inkább annak a terhére, aki megtévesztett valakit. Az utóbbinak fejére száll az ódiom, lett légyen az ő eljárása akár szándékos, akár jóindulatból fakadó.

Egy ilyen megtévesztésnek végkimenetelét látják tagjaink és olvasóink mai lapunknak első helyén. Egy tagtársunknak nyilatkozatát, aki rövid idővel ezelőtt legádázabb ellenségünk volt még, és aki csak hosszú, küzdelmes megpróbáltatások után jutott arra a meggyőződésre, hogy az ő ellenséges indulatának, az ő gyűlölködésének nemcsak hogy nem volt jogosult alapja, hanem hogy a megtévesztés gyakran milyen áldozatokat ró az emberre.

Egy kellemetlen, sőt kinos disszonanciának utolsó akkordja ez a nyilatkozat, amely egész dologban nekünk az fáj a legjobban, hogy egyáltalán akadhatott tagjaink között egy ember, aki jobban hitt a mások ellenséges bujtogatásainak, mint a mi jóakaratunknak és tisztességes eljárásunknak. Az, hogy akadnak egyének, akik különös előszeretettel ócsárolnak mindent, ami jó, ami tisztességes és nemes — azon egy cseppet sem csodálkozunk. Elvégre is a rossz mindig ellensége volt, és örökké ellensége lesz a jónak. Miután pedig az ember korántsem tartozik azon teremtmények közé, akik között a rossznak nem akadna talaja, hát itt is mindig voltak és örökké lesznek ellenségei a jónak.

De hogy épp nekünk kellett ennek a szomorú tapasztalásnak egyik jelenségét átélni, az már igazán fájdalmasan érintett bennünket. Senkit soha meg nem bántottunk, senkit soha tudatosan vagy szándékosan meg nem károsítottunk. (Egyesületünk különben is sokkal fiatalabb még, hogyszem annak működése, az általa elért eredmények fölött csak amugy rövidesen pálczát lehetne törni. Ott vannak a segélyezési kimutatások; eléggé világosan beszélnek azok a mi működésünknek mivoltáról.) Ámde a bujtogatóknak az fáj a legjobban, hogy nem tudnak alapos okokkal belénk kapaszkodni, hogy működésünket nem tudják bizonyítékokkal megtámadni. A gyanúsítás és bujtogatás leple alatt fogtak tehát hozzá hirnevünk megrontásához, és főként

egyesületünk érdemes elnökének személyét tüzték ki rosszindulatuk célzóablájával.

Jól van. Ha az ilyen eljárást össze tudják és tudták egyeztetni a maguk lelkiismeretével, ám legyen az ő hitük szerint. A hamis vád mindig annak a lelkén szárad, aki alaptalanul, csupán rosszindulatból gyanúsít. Hanem hogy ők ezt a maguk mérgét még a mi tagjainkra is átviszik; hogy ezeket megtévesztetni, sőt súlyos beszámítás alá eső dolgok elkövetésére is felbujtani igyekeznek, már ehhez nekünk is van szavunk. Van pedig erélyes és tiltakozó szavunk nem csupán a magunk nevében, hanem az egyesület összességének nevében, és külön-külön, az egyesület minden egyes tagjának nevében.

Lássák ezt az egy esetet és okuljanak belőle. Tanulják meg egyszersmindenkorra, hogy mi nemcsak nem félünk a nyilvánosságtól, de egyenesen provokáljuk annak ítéletét, amikor arról van szó, hogy adjunk számot sáfárkodásunk tisztességéről. Tanulják meg, hogy a boszu nemtelen fegyverét nem ismerjük, azzal élni nem akarunk; de viszont nem hagyunk megtorlatlanul egyetlen szót, egyetlen nyilatkozatot sem, amely eszközeink és működésünk tisztességét meri kétségbevonni vagy meggyanusítani. Tanulják meg, hogy tagjainknak nem csupán anyagi megkárosítását vagy az erre irányuló törekvéseiket fogjuk tudni megakadályozni, hanem az azok erkölcsi megrontására célzó minden mesterkedéseiket is.

A bírálatot, ha az tárgyilagos és jogos, mindenkor szívesen türjük. A gyanúsítást soha, semmi alakjában.

Galambos Ferencz az ő áldozatuk. Mi elhisszük neki, mert ő mondja. Hisszük azonban és remélni akarjuk azt is, hogy ő volt az első és egyuttal az utolsó ilyen áldozat. Mert meg vagyunk győződve, hogy tagjaink szintén sokat tanultak ebből az esetből, és hogy ezentul mindenki csak annak ad hitelt, amit a saját szemeivel lát. Mert ezek a bujtogatások Galambost nemcsak börtönbe juttatták, hanem azzal is tetézték volna az ő bűnhődését, hogy ő és családja a kenyerüket is veszíthetik. Már pedig elnökünk nem az az ember, akit a kicsinyes boszunak még csak gondolata is megközelíthetne. Ő a rajta elkövetett sértésekért megkapta a legteljesebb elégtételt a bíróságok szigorú és igazságos ítéleteiben. Ezeknél többet ő nem kívánt. Csak egy elégtétel lehetett ezeknél még fényesebb és nagyobb, az, hogy aki őt megbántotta, az ő működését meggyanusította —

az maga is belássa hibáját, és beismerje azt, hogy helytelenül cselekedett, amidőn ezt tette.

És elnökünk megkapta ezt az elégtételt is. Megkapta Galambos saját elhatározásából, annak őszinte bocsánatkérése révén. És ő megbocsátott a megtévesztett embernek. Annál inkább és annál szívesebben bocsátott meg, mert még rágondolnia is rosszul esett neki, hogy Galambos a börtönbüntetés révén állását, kenyerét veszítse, és ezzel egy egész család jusson nyomorba, koldusbotra. . . .

Vasuti balesetek.

(T. A.) Az emberiség haladása a fejlődés és művelődés útján, amennyire csigalassúsággal czamogott előre az elmúlt századok folyamán, oly hirtelen csapott át a leggyorsabb rohamlépésbe a most letűnt tizenkilencedik század éveiben. Ez a haladás, mintha szárnyakat kapott volna hirtelen, olyan rohanásba ment át, s azóta rohan folytonosan, rohan olyan eszeveszett módon, mintha évezredek mulasztásait kellene most egyszerre kipótolnia, vagy — mintha az emberiség maga sem biznék már a maga létének hosszú tartamában.

Ez a lázas előretörtetés egy új határkövet jelent az emberiség történetében. Ez egy egészen új korszakot jelent, amely minden téren és minden irányban rányomja a maga bélyegét a művelt nemzetek életére és történelmére. Hatása alól nem vonhatja ki magát senki és semmi, aki és ami ebben a környezetben él. Sietős minden dolog, lázas minden ember; még pedig annál sietősebb és annál lázább, minél közelebb áll a korszellemet alkotó eszközökhöz és alakokhoz.

Azelőtt — volt az embereknek mindig idejük, mindenhez. Most — soha sincs idejük, semmihez.

Azelőtt, ha valamihez kezdeni akartak, már maga a készülődéshez való hozzáfőhászokodás is egy örökkévalóságig tartott. Most? Még jóformán hozzá sem kezdettek az elejéhez, és már minden áron tul szeretnének lenni a dolog végén.

Hajszolja, kergeti egymást az egész világ, hogy majd bele bolondul ebbe a nagy lötés-futásba. Az emberek türelmetlenek, izgatottak, s az örültek házaírói soha le nem kerülnek azok a szomorú táblák, amelyek mindennél gyászosabban jellemzik korunkat, hirdetvén a maguk megdöbbszentő rövidségével, hogy: *megett.*

Ez a féktelen rohanási vágy fejlesztette az emberek közlekedési eszközeit is a tökély mai fokára, mely tökély a fejlesztés idejének rövidsége mellett szinte mesésnek mondható. És ez a rohanási vágy jut kifejezésre abban a szellemben, amelynek soha sem elég, soha sem jó a ma vívmánya, de amely folyton újat, folyton jobbat követelve, a telhetetlenség mohóságával követel szárnyat a kétlábu tollatlan, lomha tömegnek. Neki már nem elég az, hogy teste a madár gyorsaságával versenyző sebességgel jut el egyik helyről a másikra; neki nem elég, hogy gondolatai, eszméi a villám gyorsaságával száguldják körül a földtekét. Nem. Ő maga is szárnyakat akar már; szárnyakat, amelyekkel megelőzze a madarak gyors repülését, és szárnyakat, amelyekkel a maga dölyfös elbizakodottságában majd az eget véli elérni és megostromolhatni.

Szegény féreg . . . Hiszen ismerjük jól a mitológiából az elbizakodott Ikarosznak, Daidalosz fiának az esetét. Aki atyja figyelmeztetése ellenére, midőn a tenger fölött repülének vala, olyan magasra emelkedett, hogy a nap megolvasztotta a szárnyait összetartó viaszt, s a vakmerő ifju egyszerre a tengerbe pottyant. Amelybe azután belé is vezett szerencsésen.

Hát amikor én például egy nagy szerencsétlenség hírére hallom vagy olvasom, amely itt egy hajóval, ott egy vasuti vonattal, majd egy villamos kocsi-val, de főként valami léghajóval történt, akkor önkéntelenül is mindig az Ikarosz esetére gondolok, és azokra a mesterséges szárnyakra, amelyekből hol itt, hol ott válik el egy-egy toll, és szálltában megrebbenti a repülőnek bizalmát és önhittségét. Mert a viasz nem volt elég szilárd a tollak összetartásához.

És látom ilyenkor magam előtt a lázas sietőséggel előre, meg fel, a magasba törő embert, aki Ikarosz módjára a napot akarja megközelíteni a maga vakmerőségében, noha a szárnytollak hullása egyre-másra figyelmezteti őt, hogy csak viaszból, puha, olvadékonny viaszból van az a ragaszték, amelyikkel ő az eget véli megostromolhatni. És nem tudok ellentállani ilyenkor annak a kísértésnek, hogy el ne gondolkozzam afölött, vajjon hol és mikor következend el az a pillanat, amikor ez a viasz egészen meg fog olvadni, s az ember a maga elbizakodottságának szédítő magasságából egyszerre zuhan le a megaláztatás mély tengerébe? . . .

De térjünk vissza a valóságba. Vissza a körülöttünk folyó élet zajába és mozgalmába, és figyeljük meg tapasztalt szemmel, higgadt elmével, hogy az emberiségnek ez a repülő rohanása mennyiben bír kihatással a magunk életére, és mennyiben befolyásolja a magunk viszonyait?

Látni fogjuk pedig, hogy mindama tényezők között, amelyek közel állanak az emberiségnek előre törő haladásához, mi állunk legközelebb, mi vasuti emberek. Hogy tehát a mi életünk legelső sorban érdekelt ezen haladás folyamatánál, a mi egyéni és családi viszonyaink leginkább függenek annak mozzanataitól és alakulásaitól. Ha tehát vannak társadalmi rétegei és osztályai a művelt nemzeteknek, amelyeknek van hozzászólásuk ehhez a száguldo fejlődéshez, akkor mi vagyunk azok legelső sorban, mert mi vasuti emberek képezzük azokban a bizonyos szárnytollakban a levegőt szorító pihéket. . . .

Tudjuk, hogy a közforgalomnak igényei, amely közforgalom ez idő szerint a haladásnak, a művelődésnek, a világ népei mindennapi életének legkíválób tényezője és kifejezője, hihetetlen mérvben megsaporodtak. Ezek az igények, főként ami a közlekedés gyorsaságát illeti, már szinte elérhetetlen határok felé törekszenek, s az emberi elme alig győzi leküzdeni azokat az akadályokat, amelyeket az ilyen törekvésekkel szemben az anyag véges volta s az elemek hatalma kifejt. A tudásnak minden fegyverét felhasználják, hogy a természetet, annak erőit az ember szolgálatába hajtsák. Tökéletesítik az anyagot, leküzdik az elemeket, ahol és amennyire csak lehet. Igyekeznek mindezeket minél függetlenebbé tenni a legnagyobb és a legkevésbé leküzdhető akadálytól, az emberi gyöngeségtől és gyarlóságtól, csak hogy tulszárnyalhassák az emberi képzelmelet és képességeket is, nehogy a rohanásban esetleg szünet, nehogy pihenés találjon beállani vagy egy

percze is. Mert ezt nem túrné meg a telhetetlen emberiség önző kapzsisága, az nem illenék belé az ő eszeveszett hajszájába, amit a jólét, gazdagság és hatalom szentháromságának utólérése után művel.

Nem törődik vele, hogy az anyag, ami rendelkezésére áll, nagyon is törékeny, nagyon is gyenge; hogy az elemek, bármennyire akarja is őket kitanulni és kijátszani, legyőzni, erősebbek nálánál; hogy az ő ereje egyénileg gyarló és nagyon szűk korlátok között mozog. Nem bánja, hogy az ő igényeinek minden tulhajtott fokozása rengeteg anyagi áldozatokba, tengernyi vérbe kerül. Mindez mellékes. Mindezzel az ő önzése nem számol, nem akar számolni.

De amikor azután egyszer-egyszer pillanatnyira megzavarja ezt a rohanást egy óriási katasztrófa itt, egy másik amott, egy harmadik valamely harmadik helyen; amikor zuzott, tört roncok, véres emberi czafatok látománya, haldoklók százainak kínos hörgése riasztja meg országok, nemzetek tömegeit: akkor hirtelen megtorpan futtában ez az önzés, és boszut lihegve keres bűnbakot azért, a miért alapjában véve ő maga volna felelős. Ebben az ő boszuérzetében azután elfogult is, vak is, és mindennek hajlandó inkább betudni a baj okát, csak nem saját magának.

És mert ez így van szelvében-hosszában, mert így tart az első vasut megépítése óta (és fog valószínűleg tartani az utolsó sinszál eltűnéseig, amikor az emberek már csak a levegőn át fognak közlekedni), azért nekünk, vasuti embereknek nemcsak jogunk, de kötelességünk is, ezzel a kérdéssel a nyilvánosság előtt is behatóbban foglalkozni, annak mozzanatait a kellő világításba helyezni. Mert mi vagyunk első sorban azok, akiket a köztudat kiváló előszeretettel huzogat mindjárt elő olsó és szívesen fogadott bűnbakok gyanánt, mihelyt az előretörékvés röptét egy katasztrófa zaja zavarja meg. Mi vagyunk azok, akiket a köztudat minden egyes ilyen esetben és minden körülmények között vétkeseknek, a bajok okozóinak ismer.

Nem csupán védirat akar azonban ez a kis fejtegetés lenni a vasuti emberek javára, hanem — amennyire e téren szerzett szerény tapasztalataim lehetővé teszik — népies megismertetése a vasuti balesetek leggyakoribb válfajainak, az azokat előidéző okoknak, valamint az egyéb jellegzetes körülményeknek is, hogy tanuljanak belőle a vasuti emberek. Ismerjék meg közelebbről ezt az ő legnagyobb rémüket, és tanulják meg, hogyan lehet vele a legsikeresebben megküzdeni, hogyan, milyen módon és milyen eszközökkel lehet őt minél jobban távol tartaniok maguktól.

(Folyt. köv.)

Biztosítási ügynökök.

Lapunk legutóbbi számában röviden jeleztük volt, hogy egyesületünk nem tart ügynököket a maga szolgálatában, mert nem látja egyrészt szükségét ennek a kiadásnak, de meg másrészt nem akarja a tagok bizalmát kockáztatni azzal, hogy az ügynökök netáni téves információi későbbi zavart okozzanak az egyesület vezetősége és az illető tagok között.

Ebben a dologban egy felszólamlást kaptunk, ismerős kéztől. A levél írója megtámadja ezt a mi

álláspontunkat, és arról igyekezik bennünket meggyőzni, hogy az sem nem praktikus, sem nem észszerű. Mert — írja tovább — bebizonyított dolog, hogy bármiféle intézet, mihelyt az biztosítási ügyletekkel foglalkozik, csak úgy képes boldogulni, és csak úgy képes magát fenntartani, ha minél több és minél ügyesebb ügynököt tart, illetve utaztat. És ha akad is az ügynökök között néha olyan, aki a tagszerzési provízió érdekében nem marad a tárgyilagos rábeszélés megengedett határai között, hanem a kelleténél többet ígér, olyan dolgokat, amiket az intézet azután nem válthat be, hát bizony ezzel számolni kell, mert hiszen haszonleső, rossz emberek máshol is akadnak, nemcsak az ügynökök között. Ami kárt pedig egy ilyen ember csinál, az nem jöhet tekintetbe ama haszon mellett, melyet a jó ügynökök működése hajt az intézetnek. . . .

Hát mi a magunk részéről tiszteljük mindenkinek a véleményét és meg is hallgatjuk azt, amíg ennek ellenkezőjére nekünk ok nem adatott. Attól sem zárkozunk el, hogy azt alaposan mérlegeljük, megvitassuk s az eszmét, ha erre méltó, minden oldalról jól megvizsgálgassuk, az így szerzett meggyőződésünknek pedig kifejezést adjunk.

Tesszük ezt a jelen esetben is és tesszük itt, ezen a helyen azért, mert a kérdés nem csupán bennünket érdekel, az nem csupán a mi ügyünk, hanem érdeklí tagjaink összeségét és képezi az összeségnek ügyét is.

A levél írója pedig vegye ezen cikkünket válasznak, a hozzánk küldött észrevételeire vonatkozólag.

Hajlandók vagyunk elhinni, hogy egy biztosítási intézménynek az ügynökök működése nagy hasznára lehet. Nagy hasznára lehet pedig főként akkor, ha ezek az ügynökök hivatásuk magaslatán állanak, ha fellépésük, valamint az általuk ajánlott intézetnek feltételei elfogadhatók és bizalomkeltők, és végül, ha helyesen tudják megválasztani a vidéket, amelyen, s az embereket, akiknél kilátás nyílik ügyletek kötésére.

A biztosítási feltételekről nem is szólván, azon tapasztalati tényre kell csupán reá mutatnunk, hogy az olyan ügynökök, akik mindezeknek a feltételeknek megfelelnek, bizony vajmi ritkák. Egyiknek megvan ez a jó tulajdonsága, de nincs meg a másik. Egyik kitünően tudja érvényesíteni a maga intézetének előnyeit, de ritkán nyit be olyan helyre, ahol ennek kézzelfogható hasznát is látná. Egyik tud beszélni a maga módja szerint a legelőkelőbb házban is, de nem tud beszélni, nem ért az egyszerű ember, pl. a földműves nyelvében.

Az ilyen ügynökökre egy biztosítási intézet lehetőleg rövid ideig és csak szükségből, kényszerűségből reflektál, és mihely teheti, túlrad rajtuk. A jó ügynökök pedig, akik minden feltételt egyesítenek

magukban, azok nemcsak hogy kevesen vannak, de meglehetősen drágák is. Annýira drágák, hogy csak tekintélyes és gazdag intézetek engedhetik meg maguknak az ő alkalmaztatásukat. Ilyen gazdagok mi még nem vagyunk, de ha volnánk is, nem mennénk belé egykönnyen ebbe a dologba, mert míg máshol a részvényesek befizetett tőkét forgattatnak és adnak alapot az ilyen tetemes kiadások fedezéséhez, addig nálunk a tagok gyűjtött filléreiből kellene esetleg ezt a költséget fedeznünk, amit pedig megtenni hajlandók nem vagyunk.

Kiváló jó ügynökök tartását tehát anyagi helyzetünk nem engedvén meg, az olcsóbb erők után viszont azért nem nyulunk, mert itt hiányzik a biztosítékunk arra nézve, hogy a rájuk fordított kiadás meghozza-e a maga gyümölcsét? De itt meg annak az eshetőségnek is kitennék magunkat, hogy épp egy tág lelkiismeretű emberre biznánk ügyünk képviselőjét, akinek főcélja csak az lenne, proviziót szerezni, minél többet és bármi áron.

Ez pedig az a veszedelem, amelyiktől jobban tartunk, mint a drága ügynökökkel járó nagy kiadástól. Hogy az ilyen ember esetleg olyan fellépést tanusíthat, amely tökéletesen ellenkezik a mi intencióinkkal és olyan ígéreteket tehet a mi nevünkben, csak hogy tagot fogjon, amelyekért sehogysem állhatnánk azután helyt.

Már pedig szíves figyelmébe ajánljuk mindenkinek, akit megillet, hogy *egy* ilyen esetet jobban restellnénk és jobban fájlalnánk, mint bármennyi embernek eredménytelen felszólítását a belépésre. Mert ez egyenes becsapása lenne az illető új tagnak, aki, mikor tudatára jön az ő megtévesztésének, méltán tehetne szemrehányást az egyesület vezetőségének, hogy miért alkalmaz ilyen embereket a tagok gyűjtésére.

Nem, jó uram; az ilyenekből mi nem kérünk. Mert ez már a hamisítottatlan, az igazi tagfogdosás lenne, amire pedig nekünk sem szükségünk, sem hajlandóságunk. Inkább lassabban szaporodjék tagjainknak mennyisége, de azok között ne legyen azután egy sem, aki kénytelen később ismét kilépni, mert őt mesterséges fondorlattal csaltuk magunkhoz. Meg vagyunk győződve, hogy aki egyenes uton, a körülmények és feltételek tiszta ismeretével lép tagjaink sorába, az nem fog onnan kilépni, ha csak külső, nem tőlünk függő okok nem kényszerítik őt erre.

Az így belépők képezik az egyesületnek igazi, egészséges zömét; mert ezekre számitani lehet állandóan, minden körülmények között, nem úgy, mint azokra, akiket megbizhatatlan ügynökök fogdostak össze ideig-óráig tartó tagságra.

Minekünk megvannak a mi bizalmi férfaink. Ezeket ismerjük személyesen, ismerjük az ő működésüket, és tudjuk, hogy ők igazi, lelkiismeretes le-

teteményesei a mi ügyeinknek, a mi érdekeinknek, és úgy a tagok bizalmának, mint a mi bizalmunknak is.

Ne értsen félre tehát senki bennünket, ne magyarazza félre szándékunkat, amidőn mi nem óhajtunk ügynökökkel dolgozni, mert meg vagyunk teljesen elégedve bizalmi férfaink működésével.

Segítsünk az árvákon.

Mult hó elején Fazekas N. 262. sz. pályáért a kecskemét-p. pákai vonalon a 709. számú személyvonat elgázolta és e pályáór 5 árvát hagyott maga után. Ezen szerencsétlenség Fazekast nem szolgálatban érte, alig hiszem tehát, hogy neje és árvái valami segélyt kapnának. Mivel pedig Fazekas még nem volt nyugdíjképes, így családja legnagyobb nyomorba jutott.

Ily eset 1879 óta a czepléd-szegedi vonalon 14-szer történt. Ezen esetek után arra a gondolatra jöttem, nem volna-e czélszerű, saját erőnkől egy árvaházat építeni, a következő alapon:

Minden kinevezett vasutas és oly mozdonyvezető tanoncz, munkás és segédőr, a kiből úgy is kinevezett egyének lesznek, köteleznék magukat havonta 10 fillér, 20 fillér vagyis a módhoz képest, egy bizonyos meghatározott összeg fizetésére. Ha minden kinevezett havonta csak 20 fillért adna, mivel tudtommal 30.000-en vagyunk, akkor is havonta 6000 korona jönne össze, a mi egy év alatt 72 ezer korona. Ily összeggel meg lehetne kezdeni az építést, kölcsönt kaphatunk a magy. kir. nyugdíjintézet pénztárából és ezen kölcsön a havonta befolyt járulékokból könnyen törleszthető volna.

Az árvaházat itt Kecskeméten legczélszerűbb volna felállítani. Itt van a tanítók árvaháza is és annyi kedvezményt mi is kapunk, mint a tanítók. A városban van két főgimnázium, egy főreáliskola, polgári leány-iskola és az elemi iskolákban a tanítás teljesen ingyenes. A környék egészséges, az élelmszerek nem tulságosan drágák és a mi a fő, a magyar nyelvet itt beszélik legszebben az országban.

Ezeket bátorkodom tisztelt kartársaimnak és az összes vasuti alkalmazottaknak tudomására hozni és remélem, hogy ezen szép cél minden igaz vasutas szívében visszhangra fog találni.

Kérem a tek. Szerkesztő ur pártolását.

Kecskemét, 1901. február 3-án

Kubányi József,
pályafelügyelő.

*

Közöljük e sorokat, ahogy vettük őket. Ha van, amit azok tartalmához hozzátegyünk, úgy az nem lehet más, mint az elismerés, a dicséret szava. Elég sajnós, hogy a magyar vasutasok egy félszázados mult daczára még mindig csak a kezdeményezésnél tartanak, ahol egy igazán nemes, egy fölöttébb szükséges eszme megvalósításáról van szó. Hja, ez nem az egymás leszólásának, nem az egymás iránti rideg önzésnek mezeje! Mert ott ők igen nagyok, a magyar vasutasok! . . .

Hogy milyen a mi nézetünk és álláspon-

tunk ebben a kérdésben, azt bővebben fejtegettük lapunk ez évi 1-ső számában, »Egy jótékony alapítvány« czimű cikkünkben. A mit mi ennek a kérdésnek országszerte leendő megvalósítása érdekében elkövethetünk, azt el fogjuk követni.

Adja az ég, hogy minél hamarabb és mennél nagyobb sikere legyen ennek a kezdeményezésnek. Kubányi tagtársunk pedig ép úgy, mint a miskolczi kezdeményezők, minden jóra való vasuti embernek csak hálájára számíthatnak az eszme újabb felvetéseért és majdani megvalósításáért.

Mert nem elég az ilyen eszmét csupán felvetni. Felmerült az már nem egyszer és nem egy vasuti ember elméjében. Csak a kivétel volt mindig nehéz, szinte leküzdhetetlen akadályokkal szemben álló. Ezek közül az akadályok közül, noha százfélék voltak, elég csak egyet is kiemelni, hogy az eddigi szomorú állapot okára rámutassunk vele: a testületi szellem hiányára a magyar vasutasok között.

Nehéz szót mondtunk itt ki, de nagyon is igazat. A testületi szellem nálunk még annyira fejletlen, hogy ott is, olyan helyeken, ahol megkísérelnék az egyesülés eszméjét diadalra juttatni, mindig több az ellensége, mint a jóakarója ezen eszmének. Ezen testületi szellem hiányával pedig soha, semmiféle közös akció eredménnyel kecsegtetni nem fog, mert az a bizonyos közös akció ilyen viszonyok között egyszerűen elképzelhetetlen.

Legyünk tehát első sorban mindannyian azon, hogy az évtizedek során vérünkkel vált közöny egymás irányában, egymásnak sorsa iránt; hogy az a hihetetlen tökélyű önzés, amelyben pályatársaink tulnyomóan nagy része a maga egyetlen gyönyörűségét látja; hogy mindezek végre-valahára nemesebb érzelmeknek is adjanak helyet. Hiszen az okok, amelyek ezt az eddigi közszellemet megteremtették, nagy részükben vagy megszűntek, vagy enyhültek már, és legfőbb ideje lenne, hogy szebb virágok is teremjenek a magyar vasuti élet virányain, mint amilyenek ott eddig termettek.

Kubányi tagtársunk indítványa is csak azt mutatja, hogy még nagyon sok olyan tenni való vár erre a testületre, aminek már régen meg kellett volna történnie. Igen ám: csak-hogy az eféle nemes virágok termeléséhez egészséges, erős talajra, meleg napsugárra van szükség. Az ilyen eszmék megvalósításához a maga összetartozandóságának tudatában erőssé edzett testületre, s az együttérző szívek mele-

gére van szükség. Ami még mind hiányzik minálunk.

Teremtsük meg, szerezzük meg magunknak legelső sorban ezeket, s ha ezek meglesznek, szinte önmaguktól öltönek majd alakot a jó, a nemes eszmék is.

Lapunk mindenestre akarja és ki is fogja szedni a maga részét a testületi szellemnek megteremtésében s annak nyomán fakadó tervek megvalósításában. Mert nem felejtethetjük el, hogy mindig és mindenkoron vasuti emberek vagyunk és maradunk. Kötelezettek arra, hogy ami ennek a testületnek jó, hasznos és szükséges, azt ne csak szóval, hanem tettel is előmozdítsuk.

Vasuti tagtársainkon mulik, hogy annak a mi törekvéseinknek milyen súlya és hatása legyen. Ha ők támogatnak bennünket ebben az igyekezetben, a siker nem fog elmaradni. És minél tömegesebb lesz ez a támogatás, annál biztosabb, annál nagyobb a siker.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Eredeti lehütési mód. A délamerikai Cumana-síkságok egyikén csak a kis Manzanares folyó kanyarog a tenger felé. Partján különféle növények sarjadoznak, és óriás fák hintik árnyékukat a folyó hullámaiba. Ez a folyó az ott uralkodó égető meleg éghajlat miatt drága kincs, valóságos áldás a lakosokra, a kik kivétel nélkül már zsenge gyermekkorukban uszni tanulnak. De legeredetibb azon mód, melylyel az odavalók lehűteni szokták magukat. Csendes holdvilágos éjszakán magas nádszékeket állítanak a folyóba, melyekre a hölgyek és férfiak könnyed öltözetben ülnek. Így egyes családok füstölő szivar mellett látogatásokat fogadnak, s kedélyesen elbeszélgetnek. A vidám társaságokat még a bavas, a krokodilnak egyik kisebb válfaja megjelenése sem zavarja meg nyugalmas együttlétükben, míg az éji időben felmerülő delfinek a víznek a közönségre való fecskendezésével egy kis ijedelmet okoznak, de egyszerűsmind zajos mulatságot.

Különös házassági szokások. A Vogesek néhány falujában, rövid idővel az ifju jegyesek lakodalma előtt, minden legény és hajadon összegyül s azon tanácskozik, vajjon megérdemli-e a menyasszony, hogy a házasság napján a fehér jérczével megkínálják? Ebben csak akkor részesül, ha előélete tiszta, moesoktalan volt. Sem gazdagság, sem szépség nem birnak súlylyal az ítéletnél, csupán az ártatlanság és erkölcsös élet. A fehér jérczét egy rudra kötik, hozzá egy orsót számtalan libegő tarka szalagal. Egy ifju legény, rendesen a vőlegény legmeghittebb barátja, viszi a rudat. Minden házba bekopogtatnak, hol a menyasszony barátnője lakik, s a jérczét kiáltatni engedik, vagyis inkább kényszerítik, midőn a szárnyaihoz kötött zsinórt megrángatják. Visszamenet megölik a jérczét a lakodalmas házban, megfőzik, s az ifju párnak a nász-kamrában adják át.

Négy törpe. London leghiresebb látványosságai közé négy törpe tartozik, kik nemrég jöttek

Amerikából. E társaság legmagasabbja egy parányi férfi, kit Commodore Foot-nak neveznek. Ő Indiában Wayne erődben született, s jelenleg 23 éves, külseje és viselete után itélve olyan, mint egy vigvándorszinész. Nagysága olyan, mint egy közönséges méhkas. Commodore rendesen hordja azt az aranyérmét, melyet neki a washingtoni hölgyek elismerésül nyújtottak, hogy ő a legkisebb s legneveltebb fizető, a kit csak Amerika szülhetett. A másik törpe, Miss Quialey, nagyon előkelő jelenség, kinek öltözéke semmi kivánni valót nem hagy maga után, olyan, mint egy XIV. Lajos korabeli grófné, ha nagyító üvegen át nézzük, és nagyon is birtokában van a női nem és kor minden érzékenységének. A mellékteremben van egy parányi icziny-picziny házaspár, mely az előbb említett törpéknek játékszer gyanánt szolgálhat. Az egyik a General Mite, egy tizenhat éves uracska, fekete frakkban, hófehér nyakkendővel, szőke hajjal és hibátlan növésel, gyermeki hanggal, de férfias tartással és külső megjelenéssel. Sulya 9 font. A gyűjtemény legnagyobb csodája azonban Miss Lucia Zarate, egy ifju tizenhét éves mexikói hölgy, kinek sulya öt fontot nyom. Akár egy bábút nézzen meg az ember, akár őtet. Az ő növése is hibátlan, formás testalkata van, aztán teljesen művelt, tréfás, hiu és kaczer teremtés. Azt beszélik, hogy midőn született, oly kicsiny volt, hogy böleső helyett egy gyapottal bélelt ékszer-dobozba fektették, midőn is $2\frac{1}{2}$ font sulylyal bírt; egy év alatt annyira megnőtt, hogy a jelenlegi nagyságát elérte, de azontul meg is állapodott.

HIREK MINDENFELŐL.

Szerény lapunkat egy olyan kitüntetés érte, amelyre mi méltán büszkék lehetünk, és amelyre büszkék is vagyunk. Az ország egyik legtekintélyesebb vasuti altiszti köre, a *miskolczi máv. altiszti kör*, a maga spontán elhatározásából, hivatalos lapjává választotta ezt a mi szerény ujságunkat. Hogy mi indította a nevezett altiszti kör vezető tisztviselőit erre az elhatározásra, nem kutatjuk, nem feszegetjük. Lehet, hogy érdemen felül hiszik jónak ezt a — még ugyszólván gyermekkorát élő — kis lapot, vagy lehet, hogy talán a szerkesztő személye iránt táplált régi bizalmuknak akartak ők ezzel kifejezést adni.

Akárhogy legyen is a dolog, mi a legnagyobb örömmel vettük tudomásul ezt az elhatározásukat, és biztosíthatjuk a kör vezetőségét és a körnek minden egyes tagját arról, hogy ami erőnktől és tehetségünktől telik, azzal szolgálatára leszünk a kör érdekeinek és segítségére a körtagok jogos kívánságainak. Lapunk felelős szerkesztőjét különben is régibb és bensőbb kapcsolatok fűzik ennek a körnek megalakulásához és működéséhez, és így talán felesleges is annak a hangoztatása, hogy ezek az ő érdekeik itt igaz szeretettel fognak mindig felkaroltatni. Legszebb jutalmunkat abban találjuk meg majd mindezekért, ha ennek a mi támogatásunknak hasznos gyümölcsseit fogjuk látni az életben ép úgy, mint a hivatalos kötelmek teljesítésének rideg mezején.

Véres képviselőválasztás. Marosvásárhelyen a múlt héten képviselőválasztás volt. Az emberek izgató hangulata mellett azután megtörtént az a

sajnálatos esemény, hogy néhány éretlen gyerkőcz dobálódzásából véres verekedés lett, melynek a megtámadott csendőrök úgy vetettek véget, hogy nyolcször a nép közé lőttek. Három ember rögtön meghalt, négy sulyosan és hat ember könnyebben sérült meg. A sulyosan megsérültek közül másnapig az egyik szintén meghalt.

A képviselőházban ez az esemény nagy felháborodást szült s napokon át tárgyalták a dolgot a legnagyobb heveséssel. A szigorú vizsgálat megindult.

A zólyomi vasutasok igen fényesen sikerült táncestetélyt rendeztek az ottani állomási vendéglő helyiségeiben e hónap 9-én. Kiválóan emelte az est fényét és sikerét, hogy a bál védnökségét görgői és toporezi Görgy Lászlóné urnő volt kegyes elvállalni, ami már magában véve teljes sikert jelent. A mulatság tiszta jövedelme jótékony célra, a vasuti árvák alapítványának gyarapítására fog fordíttatni. Nyert értesülésünk szerint ez az összeg megközeleli a 300 koronát.

A mulatságon ott volt Görgy László, miskolczi üzletvezető, aki sohasem hiányzik onnan, ahol a gondviselésére bízott alattvalók érdekeinek, jóvoltának és társadalmi életük fejlesztésének előmozdításáról van szó, és aki ezuttal családjával együtt dokumentálta a maga szeretetét alantaisai irányában. Ott voltak továbbá Kun Bertalan losonczy forgalmi főnök és neje, Vidats János, az üzletvezetőség általános osztályának főnöke, az üzletvezetőség tisztviselői közül sokan, a forgalmi főnökség tisztikara majdnem teljes számban, közeli és távoli állomások vezetői és alkalmazottai, nagyrészt családjaikkal, s a zólyomi helyi főnökök természetesen mindannyian. Szívesen meghívott és látott vendége volt a mulatságnak lapunk felelős szerkesztője, Temesváry Alajos igazgatósági ellenőr is. Esti 9 órakor az összes helyiségek már annyira zsufolva voltak vendégekkel, hogy a párok alig tudtak táncolni.

Ez a mulatság, amilyen fényesen sikerült, annyira kedélyes volt minden ízében, és gyönyörű jelenségét mutatta a kartársi együttérzés igaz voltának. Csak ápolni kell tudni ezt a testületi szellemet, s a sikerek meglepőek lesznek. A miskolczi üzletvezetőségénél pedig tudják ápolni.

Megint meghalt egy király. Az új század nagyon belekezdett a koronás fejek pusztításába. Alig temették el az angol királynőt, máris félárhoczra eresztik megint itt is, ott is a lobogókat, máris királyt temetnek megint. Igaz, hogy nem olyan fényes és pompával temetik, mint amant, és az is igaz, hogy talán igen kevés azoknak a száma, akik őszintén, igazán fájjalják emennek a halálát, de elvégre mégis csak király volt ő is, aki előtt földig hajlongtak az emberek, amíg a hatalom polczán ült. Milánról, a szerbek volt királyáról szólunk, aki e hónap 11-én Bécsben influenzában halálozott el és akinek egész élete a hányattatások szakadatlan láncolata volt.

Mint gyermek kerülvén a trónra, népei boldogítását tüzte ki életének feladtául s ez annyiban sikerült is neki, hogy a szerbeket felszabadította a törökök uralma alól, az országot jelentékenyen megnagyobbította s nemzete tekintélyének emelése céljából királylyá koronáztatta magát. Hogy ez a nemzet igazán boldog-e azonban mindezek mellett, azt kétségbe mernők vonni.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

A vasutnak . . .

*A vasutnak kanyargós vonalán —
Ott vagyok én éj és nap egyformán.
Alkonyadtán kezemben kis mécszláng;
Ugy tűndököl, mint egy csillag —
Mutatva az irányt.*

*Jön a gőzös nyargaló futásban,
Még a madár sem áll az utjában,
Nincsen oly lény ezen a világon,
A mely annyi mértföldeket
S országot bejárjon.*

*A masina ott sisterg legelül:
A levegőt úgy szeli keresztül!
Millió nép s annak sok mindenét
Sebes szárnyon, mint a madár,
Röpíti szerteszét.*

*Óh, ha én is bár egyszer mehetnék,
Bár csak egyszer vele röpködhetnék!
Beutaznám széles e világot,
Fővegemre bokrétnak
Tüznék gyöngyvirágot.*

*Az utját én mennyit nem javítom!
Ha veszély van, azt mind elhárítom.
Bár merre megy, csak itt hagy engemet,
Itt élem át a magányban
Az egész életemet.*

Kocsis Dénes, pályáőr.

Bakonyi képek.

I.

A nagyvázsonyi vörösbarát-kolostorról még a mult században is mint rablóvárról beszéltek. A benne élő barátok, hogy zsákmányaikat jól elrejtéssék, a másik, mintegy másfél óra járásnyira fekvő Camaldulensis-kolostorhoz földalatti összekötő utat készítettek a nagy hegyek és patakok alatt, ott rejtve el a rablott kincseket.

A monda szerint a nagyvázsonyi Szent-Mihályban fekvő kolostor leggazdagabb volt az összes bakonyi kolostorok között. Elképzelhető tehát a zárda főnökének kétségbeesése, midőn a sok közt ő is a kiutasító császári rendeletet kezeihez kapta. Összehívta a szerzeteseket és hosszasan tanácskozott velük a zárda kincseinek elrejtéséről. De napnap után mult és nem tudtak megállapodásra jutni, hogy hová tegyék a temérdek kincset. Végre egy fiatal szerzetes, aki távozni nem akarván, mert egy falubeli szép hajadonba szerelmes volt, azt a tanácsot adá társainak, hogy kiki vigyen magával annyi aranyat, amennyit elbir, ő meg a maradékot, hogy más kézre ne jusson, beleolvasztja a zárda nagy harangjának üregébe s beleveti az »ó-kutba« s azután fog csak eltávozni.

Ugy is lett; a szerzetesek arannyal jól megakodva, Olaszország felé vették utjukat.

Az ifju barát utolsónak maradt s épen az ott-hagyott arany beolvasztásával foglalkozott, midőn

hirül vette, hogy a császári katonák már a kolostor alatti városba érkeztek. Ekkor emberfölötti erővel az ó-kuthoz vonszolta a kincscsel megtöltött harangot, honnan azt egykoron, ha kedvesét magáévá tette, könnyű szerrel kiemelheti és elmenekülhet.

Amint azonban a kutba vetette az arannyal telt harangot, ott termettek a császári katonák is, úgy hogy nem menekülhetett többé előlük és követelték tőle a zárda kincseit.

— Keressétek, volt a felelet.

A katonák összekötözvén a fiatal barát kezeit, a zárda minden zugába elvezettették magukat, de kincset sehol sem találtak, a szerzetest pedig semmiféle fenyegetés nem bírta arra, hogy elárulja a kincsek rejtekhelyét.

Ekkor az egyik katona hirtelen dühében leszurta a szerzetest, fejét levágván, a kutba dobta a holttesttel együtt, nehogy a gyilkosságért kérdőre vonják őket.

• Azóta a zárda lakatlan lett, falait az idő megrongálta, tetejét a viharok széjjelhoradták s most már csak a baglyok és ragadozó állatok tanyája.

A nép keresztet vetve magára, csak félve pillantott fel a romokra, ha arra vezetett utja, mert a lefejezett vörös barát — a monda szerint — minden napnak déli és éjféli 12 órájában végig sétált a mohos párkányokon és ha valakit meglátott, hevesen integetett csuhájának lebegő szárnyával az »ó-kut« felé, hogy jőjjön már valamely szerelmes pár a kincseket a kutból kiemelni, mert addig a fejetlen barátnak nem lehet nyugta.

A mostani tulajdonosa, állítólag a monda után indulva, felfedezte az ó-kutat és ásatni kezdé, de csupán tömérdek embercsont került felszínre, a kincsnek sehol semmi nyoma nem volt, míg végre felbugygyant a kristálytiszta forrásvíz és áldást hozóan elárasztotta a vidéket.

A rom helyén uradalmi kastély épült azóta, de a nép ma sem tud megbarátkozni a körülötte való településsel, mert a mint egyesek erősen állítják, a fejetlen barát most is csendes holdvilágos éjszakákon majd kutya, majd bagoly vagy más állat alakjában a kastély körül futkos, mintha régi helyét keresné, és nem is fog onnét eltávozni addig, míg valaki az elrejtett kincseket nem emeli ki az ó-kutból.

Lapunk olvasóihoz.

Értesítjük lapunk olvasóit, hogy a »Bumli« című most megjelent könyvnek tömeges szétküldését az elmúlt hét folyamán eszközöltük. Aki tehát megrendelést tett, avagy már elő is fizetett e munkára, és azt mindeddig kézhez nem vette, az sziveskedjék a maga példányát vagy példányait nálunk megreklamálni, mert könnyen megeshetik, hogy egyik-másik küldemény valahol elkallódik. Azt meg nagyon nem szeretné szerző, ha csak egy könyv is kimaradna valahol, ahol rendelés történt.

Az első kiadás már is fogytán lévén, figyelemztetjük azokat, akik még rendelni óhajtának belőle, hogy ezen rendeléseiket mielőbb tegyék meg, mert nem tudjuk, hogy a későbben jövő ilyen megrendeléseket foganatosíthatjuk-e majd. A mű új kiadása pedig hosszabb időt igényel megint.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a következő könyveket:

1.

Vasuti élet.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

Ebben a művében szerző keresetlen egyszerűséggel, de megrázó színekben festi a vasuti életnek fáradalmait, kinlódását, nehézségeit, de különösen ezernyi veszélyeit, s a történetek, melyeket itt elmond, igazán megható részleteket tárnak fel az olvasó előtt ebből a ritka nehéz életből. A könyv annál értékesebb, mert szerző a benne szereplő embereket mind ismerte, a velük történt borzalmas eseményeket részben közvetlenül is megfigyelte. Aki előlvasta ezeket a történeteket, az más szemmel fogja nézni a vasuti embert és más véleménynyel lesz annak szolgálata felől. A könyvet tagjaink lezállított árban, 60 krajczár beküldése mellett rendelhetik meg kiadóhivatalunkban.

2. Most jelent meg a

Bumli.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

Lapunk szerkesztőjének ezen újabb könyvéről elég annyit mondanunk, hogy aki a vasuti életnek derűs oldalait, kacagató fonákságait is meg akarja ismerni, az olvassa el a Bumlit. Nem fogja sajnálni sem a fáradságot, sem a pénzt, amit reá fordított. Csak arra a néhány vig dologra kell utalnunk, ami lapunkban a szerző tollából eddig megjelent és mindenki tisztában lesz azzal, hogy jó könyvet kap pénzeért. Ára *egy korona*, mely lapunk kiadóhivatalához küldendő be.

Aki egyszerre rendel meg mind a két könyvet, azokat összesen két koronáért kapja.

E két könyvnek nem volna szabad hiányoznia egy vasutas házában sem.

3.

Csitt-esatt.

— Irta: **Csitt.** Fordította: **Csatt.** —

Igen mulattató, pikáns novellafüzér. De csak felnőttek számára íródott. Bolti ára 3 korona, a »Kitartás« tagjai ellenben 2 korona beküldése ellenében rendelhetik meg kiadóhivatalunknál.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

R. N. Hatvan. A szolgálak új fizetési rendszerének életbe léptetési ideje még ismeretlen. Eddig mindössze annyi történt, hogy a legalsó fizetési fokozatot 420 koronáról felemelték 500 koronára. Altiszti kinevezése nemcsak a három szakvizsga letelésétől, hanem attól is függ, hogy megvan-e az altiszti minősítése, vagy legalább a közép iskolai négy osztálya, illetve az altiszti vizsgája. Üzletvezetőségünkél a f. évben 26 altiszti állással több van rendezesítve, mint az elmúlt évben.

Kubányi, Kecskemét. Mészáros köszönő sorait — a betegségely utalványozására vonatkozólag — vettük, de helyszüke miatt nem adhatunk neki teret a lap elején. Másik kérdéssel, mint cikkéből láthatja, foglalkozunk.

2482. sz. előfizető, Győr. A dolog most nem aktuális, mert a helyek egytől-egyig be vannak töltve és új felvételtől csak a nyár folyamán lehetne szó. Amennyire eddigi értesüléseink terjednek, a mondott előképzettség nem elegendő arra, hogy fiát a tanfolyamra felvegyék. Utána fogunk egyébiránt még járni a dolognak.

1569. sz. előfizető S.-A.-Ujhely. A vonatkozó részletes utasítást, melyet a központi névmagyarosító társaság adott ki, legközelebb meg fogjuk küldeni, mert lapunk szűk keretei nem engedik, hogy az ön viszonyainak előtünk ismeretlen volta mellett az egész kérdést itt felkaroljuk.

Honor. Már azt kell hinnünk, hogy talán megnehezített reánk a multkori üzenetünk miatt. De mert mi nem vagyunk olyan harapós bácsik, mint amilyeneknek ön hisz bennünket, hát kiengesztelésül mi nyújtjuk a békejobbot. Annál is inkább, mert időközben más információt is szereztünk a dologban, amely megnyugtató bennünket, úgy hogy jövő számunkban hozzuk.

Kedélyes tagtárs. Ugy-e, ön azt hiszi, hogy bennünket remekül megráfált azzal a levéllel? És most örül, hogy milyen jó vicczet csinált másnak a rovására. Nos hát, tisztelt barátja az erénynek, mi ezt a dolgot szóról-szóra egy 1896-ik évi képes folyóiratban már egyszer olvastuk volt, és azt a tanácsot adjuk önnek, hogyha máskor megint idegen tollakkal szándékozik ékeskedni, legalább a — sajtóhibákra ügyeljen jobban. Alásszolgája!

Kíváncsi. Igenis, Darwin elmélete szerint az a tisztelt ur, akinek becses képmását lapunk legutóbbi számában méltóztatott látni, az bizony a mi őspapánk és az ön őspapája vala. A fotográfia hivatalos titulusa »Öseember« nem pedig »Vadember«. Hanem mikor a szedő meglátta ezt az alakot, hát ijedtében, de meg azért is, mert nem akarta elhinni, hogy ez az ő kedves rokona is légyen, vadembernek nézte és szedte az ősemebert, a mi közös nagytatinkat.

Gottrich Márton, Szent-Lőrincz, 18 korona 43 fillért; **Zsigó György, Nagyvárad,** 39 korona 28 fillért; **Zsebők István, Ács,** 10 korona 20 fillért; **Lovass János, N.-Károly,** 13 kor. 78 fillért; **Egyházy János, Esztergom,** 26 korona 50 fillért; **Cseh Sándor, Uj-Péteri,** 16 korona 39 fillért; **Polgár Sándor, Fiume,** 66 korona 24 fillért, illetve 6 korona 56 fillért; **Tóth Ferencz, Anina,** 27 korona 20 fillért; **Sziklai László,** 29 korona 44 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — **Juker György, S.-Szob;** **Asztalovszky Lajos, Piski,** elszámoltuk deczember és január hónapokra. — **Mészáros László, Derecske,** elszámoltuk január hóra. — **Kropf Emil, Körösmező;** **Simovitz Gyula, Uj-Zsolna,** január és február hóra számoltuk el. — **Horváth József, Szemere.** Elkönyveltük február és márczius hónapokra. — **Gergely Pál, Erzsébetfalva,** lapokat részünkről mindig rendesen küldjük el, valószínűleg a posta a hibás, most kettőzött figyelemmel fogjuk kísérni az expedicióját. — **Fajkoss Kálmán, Rozsnyó,** 10 fillérrel többet kaptunk. Jövő havi pénzküldésnél kérjük figyelembe venni. — **Vavrik Vilmos, Zágráb,** elszámoltuk január, február, márczius és április hóra, a küldött 15 koronából azonban ezen elszámolás szerint fölöslege van 1 korona 40 fillér. Május havi pénz-

küldésénél kérjük ezt figyelembe venni. — *Juresku István, Krussovec*. Elkönyveltük 2874. és 2875. sz. tagjaink javára. — *Tamás János, Nagy-Szeben*. Megfelelően elkönyveltük, várjuk a többi márcziusban. — *Barabás Károly, Belovár*. Elkönyveltük márczius hónapra. — *Filo János, Miskolcz; Szöcs János, Prázsmár*. Elszámoltuk január és február hónapra. — *Tusán József, Kőbánya*. Elszámoltuk január és február hónapra, fölöslege van azonban 20 fillér, jövő havi pénzbeküldéskor kérjük ennyivel kevesebbet küldeni. — *Uhrík Mihály, Sziksó*. Rendben van, elszámoltuk 3926., 3924. és 4111. sz. tagjaink javára. — *Bene János, Kassa*, 155 kor. 60 fillért; *Tóth János; Báltaszék*, 5 korona 14 fillért; — *Szűcs Sándor, T.-Sz.-András*, 6 korona 80 fillért; *Gyuricza Antal, N.-Várad*, 10 korona 20 fillért; *Guttman Ignác, S.-A.-Ujhely*, 40 korona 55 fillért; *Tankó István, Eger*, 16 korona 90 fillért; *Balázs Márton, M.-Ludas*, 21 korona 70 fillért; *Galba Mátyás, Lipótvár*, 12 korona 20 fillért; *Szathmáry Károly, Uj-Árad*, 33 korona 92 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Heimesz Alajos, Kecskemét*. Tagsági bevallása beérkezett. Igéretét őszinte köszönettel vetjük tudomásul, kérjük szíves teljesítését. — *Balázs Márton, M.-Ludas*. A kért könyvet elküldöttük, költség nincs. — *Miskolcz, 2780*. Tagsági díjai 1899. december hótól 1901. február hó végéig teljesen rendben vannak. A czimzalagra reáírjuk »pályaudvar.« — *Radó Ignác, Kis-Czell*, 26 korona 84 fillért; *Dániel Sándor, Banicza*, 27 korona 20 fillért; *Moldoványi Ferencz, Kiszács*, 19 korona 78 fillért; *Bartók Béla, Oroszka*, 21 korona 82 fillért; *Somody Imre, Kecskemét*, 62 korona 7 fillért; *Czikovits István, Zágráb*, 10 korona 20 fillért. — *Halász István, Budapest*. Elkönyveltük október és novemberre. — *Blazsek István, Léva*. Január hónapra számoltuk el. — *Kiss Péter, Budapest*. Elszámoltuk január és február hónapokra, fölöslege van azonban 50 fillér, kérjük jövő hónapban ennyivel kevesebbet küldeni. — *Márjasi János, Szt.-Moravicza*. Rendben van, elszámoltuk január és február hónapokra. — *Augusztin István, Belovár*. Elszámoltuk február és márczius hónapokra. — *Kakuszy Antal, Karánsebes*. Január hónapra számoltuk el. — *Kalászy Géza, Ó-Pádua*. 10 fillérrel többet kaptunk, jövő havi pénzküldésnél kérjük figyelembe venni. — *Tamás János, Nagy-Szeben*. Elszámoltuk november és december hónapokra. — *Polcz József, Temesvár*. Deczember és január hónapra könyveltük el. — *Sári András, Szöllös-remetesség*. Mindkét könyvet elküldöttük. — *Loncsár Imre, Budapest*. Küldöttünk. — *Drab János, Kassa*. Elkönyveltük 1935. és 2081. sz. tagjaink javára február hónapra. — *Kiss Lajos, Dunapentele*. 304. sz. tagunk javára február hónapra, 3045. sz. tagunk javára pedig január és február hónapra könyveltük el. — *Wittine György, Pécel*. Igen február hónapra számoltuk el. — *Klobucar Márton, Oriovac*. Elszámoltuk 254. és 255. sz. tagjaink javára. — *Végh János, Sándorudvar*. Mindkét könyvet elküldöttük. — *Pallagi Sándor, Makó*. E hónapban egy éve letelt már, egyesületi jogosultságába lépett, ezért havi tagsági díja már nem 2 korona, hanem 3 korona 40 fillér. Hiánya van tehát e szerint 1 kor. 40 fillér, szíveskedjék ezt még pótolni s jövő hónaptól kezdve havonként 3 korona 40 fillért küldeni. — *Kovács Antal, Nasicz*. Kézhez vettünk két koronát, ezt a következőleg számoltuk el: január hótól fölöslege volt 60 fillér, február hónapra küldött 2 koronát, ez összesen 2 korona 60 fillér. Januártól kezdve, miután már egyesületi jogosultságába lépett, havonkénti díja 3 korona 40 fillér, vagyis január és február hónapra 6 korona 80 fillér. Levonva ebből a 2 korona 60 fillért, hiánya van 4 korona 20 fillér. Szíveskedjék ezt még beküldeni, miáltal január és február havi díjai kiegyenlítő lesznek. Márcziustól kérjük pedig havonként 3 korona 40 fillért küldeni. — *Mátyás Vincze, Orczfalva*. Hiányzó lapokat és a »Bumlit« most küldöttük el.

Utóbbit a nyomda késve szállította. — *Tompos József, Szombathely*. A »Bumlit« a nyomda most szállította. Már elküldtük. — *Csorba András, Selyp; Batha Miklós, R.-Palota*. Elszámoltuk január hónapra. — *Mirtics Antal, Lekenik*. Tudomásul vettük, küldöttünk. — *Aradi Ferencz, Uj-Pest*. Deczember hónapra könyveltük el. — *Cznika Dezső, Beznye*. Elkönyveltük márczius hónapra. — *Kerekes János, Fogaras*. Elszámoltuk november, deczember és január hónapra. — *Bencze Lajos, Kaposvár*. Január, február és márczius hónapokra könyveltük el. — *Sári Gáspár, Fűzes-Abony*. Küldöttünk. — *Gottrich Sándor, Szt.-Lőrincz*. Elkönyveltük január és február hónapokra. — *Buda Ákos, Koskocz*, 6 korona 70 fillért; *Vogyeráczky József, Budapest*, 95 korona 89 fillért; *De Rivó József, Bród*, 83 korona 67 fillért; *Takács János, Szombathely*, 14 korona 54 fillért; *Zsigmond Ferencz, Kézdi-Vásárhely*, 6 korona 80 fillért; *Erős Imre, Murány*, 20 korona 40 fillért; *Doór Ferencz*, 6 korona 61 fillért; *Iltsik L. Árpád, Zimony*, 9 korona 80 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Örmező*. Alapító tagok alapszabályaink értelmében mindazok, kik az első közgyűlés napjáig, azaz 1900. márczius hó 25-ik napjáig egyesületünkbe léptek. E szerint aki 1900. márczius hónapban lépett egyesületünkbe, annak első éve 1901. márczius havában telik le, vagyis 1901. márczius hóig havonta 2 koronát fizet, márcziustól kezdve pedig mint alapító tag, havonként 3 korona 40 fillért. Levelének második részében kifejtettekben teljes igaza van, ez évi közgyűlésünkön ezt világosabban fogjuk körülírni. Addig az alapszabályainkban foglaltak mérvadóak és pedig az, hogy aki tagsági bevallásában valótlan adatokat ír le, vagy betegségeket eltitkol, az jogait elveszti. Szíves érdeklődését köszönjük, mindenesetre tanuile annak, hogy mennyire szíven hordja egyesületünk ügyeit és érdekeit. — *Futó Gyula, S.-Tarján*. Tagsági díja f. évi február hótól kezdve, miután e hónapban már egyesületi jogosultságába lépett, nem 2 korona, hanem 3 korona 40 fillér, hiánya van tehát február hónapra 1 korona 40 fillér, szíveskedjék ezt pótolni, jövő hónaptól kezdve havonként 3 korona 40 fillért küldeni. — *Ilosvaji János, Tisza-Ujlak*. Elkönyveltük október és november hónapokra. — *Iffj. Gönczi Károly, Szatmár. Benczura József, S.-A.-Ujhely*. Elkönyveltük január és február hónapokra. — *Kell István, Déva*. Köszönettel nyugtázunk 12 korona 91 fillért, megfelelően elszámoltuk. — *Papp István, S.-A.-Ujhely*. 54 koronát, *Máté Kertész Mihály, Uj-Székely*. 14 korona 94 fillért. — *Vizvári Antal, Királyháza*. 46 korona 01 fillért. — *Gáspár Vilmos, Uj-Székely*. 18 korona 06 fillért. — *Petykó András, Eger*. 12 korona 20 fillért. — *Vizovisek Mihály, Vinkovce*. 27 kor. 16 fillért. — *Torzsás György, Temesvár*. 35 korona 40 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Tagjaink köréből.

Léva-garamberzenczei vonalon beosztott váltóór cserélni óhajt a bicske-székesfehérvári vagy almásfüzitő-esztergomi h. é. vasuton alkalmazásban levő pályáörrel. Cserélni óhajtókat kérjük, szíveskedjenek ez ügyben hozzánk fordulni.

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utca 81. szám.

Fiókküzetek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kútatások, megfigyelések, követelések behajtása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI. Eötvös-utca 23 a, Aradi-utca sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	%	á.....	2	kor.	70	fill.
II.	4-	115/165		á.....	3		10	
III.	5-	125/175		á.....	3		50	
IV.	6-	135/185		á.....	4		—	

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	4	kor.	40	fill.
II.	4-	115/165		á.....	4		80	
III.	5-	125/175		á.....	5		40	
IV.	6-	135/185		á.....	6		—	

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	20	fill.
II.	4-	115/165		á.....	5		80	
III.	5-	125/175		á.....	6		40	
IV.	6-	135/185		á.....	7		—	

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	50	fill.
II.	4-	115/165		á.....	6		—	
III.	5-	125/175		á.....	6		70	
IV.	6-	135/185		á.....	7		30	

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80	%	á.....	7	kor.	—	fill.
	2.	190/90		á.....	7		60	
Tengeri fű	1.	180/80		á.....	8		40	
	2.	190/90		á.....	9		20	
Afrique	1.	180/80		á.....	9		60	
	2.	190/90		á.....	11		—	

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól fejjebb

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszippan

Kitünő felülmulhatatlan szer, már rövid használat után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja, szájbetegségeknek kitünő antiseptikus hatással bír és kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszippan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Elvállal mindennemű épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

esekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést

díjtalanul

készítik.

Gyár:

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek

szakszerű kijavitása.

Költségvetést díjtalanul készítik.

Schönfeld József
épület- és mű-lakatos

! Uj találmány!

a „RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== Ára 70 fillér. ==

Kapható minden gyógytárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS** Budapest, VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve:

Kitünő asztali fehér literenként 35 kr.
Kitünő nehéz vörösbor > 45 kr.